

Mál nr. 377/2020**M og
V vegna áhafnartryggingar útgerðarfélagsins A****Ágreiningur um hvort 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 eigi við.****Gögn.**

1. Málskot, dags. 04.11.2020 ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V, dags. 14.12.2020.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að hinn 20. ágúst 2018 hafi M slasast er hann missteig sig illa við störf sín um borð í skipi A. Gerir M því kröfu til bóta úr áhafnartryggingu A hjá V. V hafnaði kröfunni með bréfi dags. 25. september 2020 á grundvelli þess að ekki væri um slys í skilningi skilmála vátryggingarinnar að ræða svo og þess að tjónið hafi verið of seint tilkynnt. Fram kemur í bréfi V til nefndarinnar að ágreiningur aðila snúi nú aðeins að því hvort umrætt slys hafi verið tilkynnt í samræmi við 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004, en tilkynning barst V hinn 2. júní 2020.

Í málskoti vísar M til þess að í 3. gr. laga um vátryggingarsamninga segi að óheimilt sé að víkja frá ákvæðum laganna með samningi leiði það til lakari réttar þess sem öðlist kröfu á hendur vátryggingarfélagi samkvæmt vátryggingarsamningi. Vissulega megi því semja um betri rétt vátryggðs en leiða megi af lögunum. Hvergi sé minnst á 124. gr. laga um vátryggingarsamninga í viðeigandi skilmálum. Einungis sé gengið út frá því í skilmálum að slys sé tilkynnt fljótt en engin fíring bótaréttar sé tilgreind farist slík tilkynning fyrir. Sé tilvísun V til 124. gr. því haldlaus enda geti skilmálar falið í sér ríkari rétt en leiði af lögunum. Sé bótaskylda því til staðar.

Í bréfi V til nefndarinnar er röksemdum M um að 124 gr. laganna eigi ekki við um ágreining aðila hafnað, margoft sé vísað til laga um vátryggingarsamninga í umræddum skilmálum, og í skilmálagrein 1.1 komi sérstaklega fram að lögin gildi um vátryggingarsamninginn að öðru leyti en því sem kveðið sé á um í skilmálum hans, vátryggingarskírteini eða öðrum gögnum sem hann byggir á. Af læknisfræðilegum gögnum megi ráða að M hafi átt við þrálát einkenni að stríða vegna slyssins í 22 mánuði áður en hann tilkynnti V um það og þá hafi tilkynningarfrestur verið runninn út. Er bótaskyldu því hafnað.

Álit.

Í skilmálum umræddrar vátryggingar segir, í gr. 1.1: „Að öðru leyti en kveðið er á um í skilmálum þessum, vátryggingarskírteini eða öðrum gögnum, sem vátryggingarsamningurinn byggir á, gilda um hann lög um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.“ Verður ekki talið að þörf sé á að vísa sérstaklega til 1. mgr. 124. gr. laganna svo hún eigi við í lögskiptum aðila. Breytir það ekki þeirri afstöðu þó í vátryggingarskilmálum sé jafnframt tekið fram að slys skuli tilkynna þegar í stað og verður ekki fallist á það með M að í slíkum tilvikum þurfi jafnframt að koma fram í skilmálum hverju það varði sé það ekki gert. Í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga segir að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. Sem framan segir varð M fyrir umræddu slysi hinn 20. ágúst 2018, en umrætt atvik var tilkynnt til V hinn 2. júní 2020, eða einu ári og tíu mánuðum síðar. Af þeim læknisfræðilegu gögnum sem liggja fyrir nefndinni má ráða að M hafi leitað á heilsugæslu vegna atviksins hinn 20. ágúst 2018, og þá verið greindur með tognun í ökkla, og fengið þrýstingsumbúðir og verkjalyf vegna þess. Hinn 23. ágúst 2018 kom M svo aftur á heilsugæslu til eftirlits, þá greindust „órsmáar afrifu beinörður“ og M fékk gipsspelku. Hinn 30. ágúst mætti M aftur til eftirlits og aftur hinn 6. september 2018, og segir í læknisvottorði að þá hafi bólga verið horfin og engin þreifieymsli yfir beinum og M hafi stigið sársaukalaust í fótinn. Engar frekari komur á heilsugæslu eru skráðar fyrr en hinn 27. mars 2020, þegar M segist enn vera með eymsli í ökkla. Fékk M þá ráðleggingar um æfingar og teygjuhólk. Við komu M á heilsugæslu hinn 20. maí 2020 er skráð að æfingar hafi ekki hjálpað og beðið er um tilvísun til bæklunarlæknis. Engin frekari

læknisfræðileg gögn liggja fyrir. Ákvæði 1. mgr. 124. gr. leiðir ekki sjálfkrafa til þess að tilkynningarfrestur renni út þegar ár er liðið frá tjónsatburði, heldur þarf að fara fram mat á því hvenær tjónþoli hafi fengið vitneskju um þau atvik sem krafa er reist á. Í málskoti fjallar M ekki sérstaklega um það álitaefni heldur virðist aðeins byggt á því að umrædd lagagrein eigi ekki við í lögskiptum M og V. Eins og áður segir verður ekki á það fallist. Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni, verður þá jafnframt að telja að M hafi verið kunnugt um atvik að baki kröfu sinni fyrir 2. júní 2019. Er þá m.a. litið til þess að eiginlegri meðferð virðist hafa verið lokið í september 2018, og ekki liggur annað fyrir en að einkenni M hafi verið viðvarandi, enda er ekki byggt á öðru í málflutningi hans. Verður þar af leiðandi að líta svo á að tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi verið liðinn þegar M tilkynnti V um tjón sitt og því óhjákvæmilegt að hafna kröfu hans.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr áhafnartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 12. janúar 2021
Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.